

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/7/2021
Identifikačné číslo spisu:	4114207300
Dátum vydania rozhodnutia:	25.02.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Mario Dubaň
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:4114207300.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu L. W., bývajúceho v M., S. N. X, zastúpeného JUDr. Petrom Timkom, advokátom v Mani, Pri parku 8, proti žalovaným 1/ Š. F., bývajúcim v I. U. M., C. X, 2/ Š.A. F., bývajúcim v I. U. M., F. X, 3/ D. Š., bývajúcim v M., C. X, 4/ L. F., bývajúcej v D. XXX, o zaplatenie 6 404,- eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 14 C 46/2014, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 9. novembra 2016 sp. zn. 25 Co 439/2016 v spojení s jeho opravným uznesením z 31. júla 2018 sp. zn. 25 Co 439/2016, takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok Krajského súdu v Nitre z 9. novembra 2016 sp. zn. 25 Co 439/2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra z 9. mája 2016 č.k. 14 C 46/2014-129 a vec vracia Okresnému súdu Nitra na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Nitra (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 9. mája 2016 č.k. 14 C 46/2014-129 v spojení s jeho opravným uznesením z 30. mája 2018 č.k. 14 C 46/2014-222 (ktorým opravil v záhlaví priezvisko žalovanej 4/) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal proti žalovanému 1/ zaplatenia sumy 1 200,- eur s príslušenstvom, proti žalovanému 2/ zaplatenia sumy 1 880,- eur s príslušenstvom, proti žalovanému 3/ zaplatenia sumy 950,- eur s príslušenstvom a proti žalovanej 4/ zaplatenia sumy 1 424,- eur s príslušenstvom titulom vrátenia pôžičky, ktorú v tejto výške žalovaným poskytol. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 657, § 451 ods. 1, ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. (ďalej len „Občiansky zákonník“) a vecne tým, že žalobca síce poskytoval finančné prostriedky žalovaným, ale nepreukázal, že sa jednalo o poskytnutie pôžičiek. Finančné prostriedky, ktoré žalovaným zasielal, boli určené na úhradu mýta a pohonných hmôt, ak im nebola poskytnutá dostatočná finančná hotovosť, pretože žalovaní pracovali vo firme Express Cargo s. r. o. ako šoféri a žalobca v nej tiež pracoval ako dispečer. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 142 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. (ďalej len „O.s.p.“) tak, že žalovaným nepriznal náhradu trov konania, pretože si ich neuplatnili.

2. Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) na odvolanie žalobcu rozsudkom z 9. novembra 2016 sp. zn. 25 Co 439/2016 v spojení s opravným uznesením z 31. júla 2018 č.k. 25 Co

439/2016-222 (ktorým opravil v záhlaví priezvisko žalovanej 4/) napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, ods. 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „C.s.p.“) a priznal žalovaným 1/ až 4/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení rozhodnutia skonštatoval správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie a podrobnejšie sa zaoberal odpoveďou na podstatné dôvody podaného odvolania. Žalobca namietal nedostatočné dokazovanie súdom prvej inštancie a s tým súvisiace nesprávne skutkové zistenia a následné nesprávne právne posúdenie veci. Odvolávajúc sa na správnosť záverov súdu prvej inštancie v otázke dôkazného bremena pri uplatňovaní nároku zo zmluvy o pôžičke uviedol, že žalobca v žalobe tvrdil, že finančné prostriedky poskytol žalovaným zo svojho účtu titulom pôžičky, v priebehu celého konania však ani raz neuviedol, kedy, kde a s akým obsahom bola čo i len jedna zmluva o pôžičke so žalovanými uzatvorená. Žalovaní vo svojich výpovediach zhodne popreli uzavretie zmlúv o pôžičkách, k čomu žalobca nemal žiadne pripomienky, nekonfrontoval ich za účelom preukázania základných náležitostí zmlúv o pôžičke. Odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vychádzal zo správnej interpretácie ustanovenia § 657 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého vznik pôžičky predpokladá uzavretie zmluvy a nie len prenechanie predmetu pôžičky dlžníkovi a keďže táto skutočnosť z vykonaného dokazovania nevyplynula nedošlo k uzavretiu zmlúv o pôžičkách medzi žalobcom a žalovanými. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že žalobca nemá nárok na úhradu žalovaných súm ani z titulu bezdôvodného obohatenia, pretože k nemu na strane žalovaných nedošlo, okrem toho žalobca v odvolaní iba polemizoval o uplatnení nároku titulom bezdôvodného obohatenia, no neuviedol o aké bezdôvodné obohatenie sa malo jednať. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) na dovolanie žalobcu (založených na dovolacích dôvodoch podľa § 420 písm. f/ C.s.p. a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. namietajúc, že krajský súd spolu s okresným súdom mu znemožnili uskutočnenie jemu patriacich procesných práv, a to v miere, ktorá založila porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces; krajský súd sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke pôžičkových záväzkov) uznesením z 29. apríla 2019 sp. zn. 4 Cdo 153/2018 dovolanie žalobcu odmietol a žalovaným 1/ až 4/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania. K námietke dovolateľa, že súdy vykonané dôkazy nevyhodnotili správne, skutkový stav zisťovali jednostranne v jeho neprospech, nevykonali ním navrhované dôkazy, nezaoberali sa ním tvrdenými skutočnosťami a vzali na zreteľ spochybnené a nedôveryhodné dôkazy, a teda vychádzali z nesprávnych skutkových zistení a skutkových záverov, najvyšší súd uviedol, že táto skutočnosť sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. a ďalej poznamenal, že ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré dovolateľ naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. K argumentácii dovolateľa, že odvolací súd sa spolu so súdom prvej inštancie odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke pôžičkových záväzkov (dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.) najvyšší súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu neobsahuje zákonné vymedzenie dovolacieho dôvodu spôsobom uvedeným v § 431 až § 435 C.s.p. s tým, že dovolateľ v dovolaní uviedol len všeobecnú charakteristiku nesprávnosti, ku ktorej podľa jeho názoru došlo pred prvoinštančným a odvolacím súdom (dovolateľ v dovolaní súdom vytýka, že sa odklonili od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke pôžičkových záväzkov); nešpecifikoval však právnu otázku, pri vyriešení ktorej sa mal odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p.), ani neuviedol, ako mal odvolací súd podľa jeho názoru nastolenú právnu otázku (resp. nastolené právne otázky) správne riešiť a nešpecifikoval ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu s uvedením konkrétnych rozhodnutí dovolacieho súdu, od ktorých sa mal odvolací súd odkloniť. Na uvedenom základe najvyšší súd dovolanie žalobcu v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ C.s.p.) odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. a vo zvyšnej časti namietajúcej odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu dovolanie odmietol podľa § 447 písm. f/ C.s.p.

4. Na základe ústavnej sťažnosti žalobcu Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) nálezom z 25. novembra 2020 sp. zn. IV. ÚS 443/2020-31 rozhodol, že základné právo L. W. (žalobcu, resp. sťažovateľa) podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces

podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 4 Cdo 153/2018 z 29. apríla 2019 porušené. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 153/2018 z 29. apríla 2019 zrušil a vec vrátil tomuto súdu na ďalšie konanie. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky uložil povinnosť nahradiť trovy konania sťažovateľovi v sume 346,26 eura na účet jeho právneho zástupcu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

4.1. V odôvodnení ústavný súd uviedol, že sťažovateľ tak v podanom dovolaní ako aj v ústavnej sťažnosti namietal nevykonanie dôkazov, vnútorne nekoherentné a neracionálne vyhodnotenie dôkazov (kvôli prisúdeniu rozhodujúceho významu svedeckej výpovedi konateľa firmy U. Ž., na ktorej súdy založili zamietnutie žaloby, ignorovaním účtovných súvislostí a výpovede účtovníčky firmy, venovaním mimoriadnej pozornosti „selektívnemu účtovníckemu torzu“) a tiež odôvodnenie, vychádzajúce z teórie o reálnej povahe pôžičky a neodovzdání peňazí, ktoré je v rozpore s obsahom spisu. Napokon sťažovateľ upriamil pozornosť na nedôslednosť krajského súdu pri závere o neunesení dôkazného bremena v alternatíve bezdôvodného obohatenia, ktorou postupovali súdy (keďže prijali záver, že nešlo o pôžičkový vzťah) a na nevenovanie pozornosti vzťahu sťažovateľa a žalovaných.

4.2. Vo vzťahu k časti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktorou bolo podľa § 447 písm. f/ C.s.p. odmietnuté dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. ústavný súd považoval za potrebné súhlasiť so záverom najvyššieho súdu, že vymedzenie dovolacieho dôvodu v podanom dovolaní nespĺňa požiadavky § 432 C.s.p. tak, ako sú definované v ustálenej rozhodovacej praxi najvyššieho súdu; preto vyslovil, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu v časti, v ktorej bolo posúdené vymedzenie dovolacieho dôvodu podľa § 421 C.s.p., je v súlade s procesnými garanciami práva na súdnu ochranu, ktoré obsahujú aj požiadavku na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

4.3. Ústavný súd preskúmaním odôvodnenia napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti odmietajúcej dovolanie sťažovateľa podané z dôvodov podľa § 420 písm. f/ C.s.p. pre jeho neprípustnosť je potrebné považovať za nedostatočne odôvodnené. Ústavný súd skonštatoval, že za minimálnu hranicu akceptovateľnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. považuje právny názor vyjadrený v druhej vete zjednocujúceho stanoviska najvyššieho súdu uverejneného pod č. 2 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky č. 1/2016 (ktoré sa týka predchádzajúcej právnej úpravy civilného procesu), podľa ktorej „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.“. Podľa názoru ústavného súdu sťažovateľ v dovolaní vzniesol také námietky proti rozsudku krajského súdu, ktoré vyžadovali od dovolacieho súdu podrobnejšie odôvodnenie a objasnenie, prečo šlo o námietky, ktoré nie sú spôsobilé založiť prípustnosť dovolania z pohľadu sťažovateľom vymedzeného dovolacieho dôvodu. Osobitne išlo o námietky jednostranného zisťovania skutkových okolností v neprospech sťažovateľa, ktoré nastolili otázku možného porušenia princípu rovnosti zbraní, ale aj ďalšie námietky, ktorými bola spochybňovaná logická a racionálna súdržnosť záverov vyvedených z vykonaných dôkazov. Najvyššiemu súdu vyčítal, že v odôvodnení svojho rozhodnutia neposkytol vysvetlenie toho, či sa odvolací súd akceptovateľným spôsobom vyrovnal s otázkou, prečo dôkazy označené sťažovateľom nepovažoval za dôkazy, ktoré by mohli mať zásadný vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť. Mal za to, že opomenutím uvedených dovolacích námietok, resp. neposkytnutím dostatočných dôvodov, si odvolací súd podstatne uľahčil svoju úlohu, formálne sa oprel o svoju rozhodovaciu prax a vyhol sa uplatneniu svojej prieskumnej právomoci. Takýto postup vyplývajúci z napadnutého rozhodnutia považoval ústavný súd za nezlučiteľný s právom na súdnu ochranu a právom na spravodlivý súdny proces, ktoré musia byť uplatňované a vykladané materiálnym spôsobom. S poukazom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu vo vzťahu k sťažovateľom uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nenaplnia kritériá ústavnej

akceptovateľnosti zodpovedajúce základnému právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4.4. Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v napadnutom rozhodnutí nezohľadnil pri posudzovaní prípustnosti dovolania podaného z dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C.s.p. citované východiská ochrany základných práv a slobôd, preto jeho prístup pri rozhodovaní o podanom dovolaní sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu nemožno hodnotiť inak ako odporujúci obsahu základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

5. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 427 ods. 1 C.s.p.), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C.s.p.), viazaný právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z.) dospel k záveru, že dovolanie je dôvodné.

6. Žalobca v podanom dovolaní vyvodzujúc z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. namietal nevykonanie ním navrhovaných dôkazov - výsluch svedka I. W., oboznámenie sa s účtovnými dokladmi spoločnosti Express Cargo, s.r.o., vnútorne nekoherentné a neracionálne vyhodnotenie dôkazov (kvôli prisúdeniu rozhodujúceho významu svedeckej výpovedi konateľa firmy U. Ž., na ktorej súdy založili zamietnutie žaloby, ignorovaním účtovných súvislostí a výpovede účtovníčky firmy).

7. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie vo veci (I. ÚS 46/05). Z uvedeného potom vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p. môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu (porov. I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, či 4 Cdo 3/2019, 8 Cdo 152/2018, bod 26, 5 Cdo 57/2019, bod 9, 10) alebo prekvapivosťou rozhodnutia vtedy, keď odvolací súd vydá rozhodnutie, ktoré nebolo možné na základe zisteného skutkového stavu veci predvídať, čím bola účastníkovi odňatá možnosť právne a skutkovo argumentovať vo vzťahu k otázke, ktorá sa s ohľadom na právny názor odvolacieho súdu javila ako významná pre jeho rozhodnutie, či rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.).

8. Ak všeobecný súd nevykoná dôkaz navrhovaný stranou konania, hoci tento má preukazovať takú, medzi stranami konania spornú skutkovú okolnosť, ktorá je pre meritórne posúdenie žalobného nároku významná, či dokonca rozhodujúca, znemožní tým strane konania uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že dôjde k porušeniu práva na spravodlivý proces. Znamená to vo svojich dôsledkoch aj porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 168/2019).

9. Aj Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojich rozhodnutiach viackrát dospel k právnomu záveru, že nevykonanie navrhovaného dôkazu, ktorý by mohol mať vplyv na posúdenie skutkového stavu, ktorý z doteraz vykonaných dôkazov nemožno bezpečne ustáliť, možno kvalifikovať ako porušenie práva na spravodlivé súdne konanie (napr. sp. zn. 4 Cdo 100/2018, 5 Cdo 202/2018).

10. Preto ak v posudzovanej veci boli skutkové a následné prijaté právne závery nižších súdov v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami, na základe ktorých bolo nesporne zistené, že žalobca poskytol žalovaným žalované finančné prostriedky a títo ich žalobcovi nevrátili, lebo to údajne nebolo dohodnuté a žalobca si ich mohol a mal vziať z účtu spoločnosti, pre ktorú strany vykonávali prácu a na potvrdenie tejto verzie poskytnutia finančných prostriedkov neakceptovali dôkazné návrhy dovolateľa (žalobcu) bez relevantných dôvodov, takže nezostalo zodpovedané, z akého dôvodu si žalovaní mohli ponechať finančné prostriedky, ktoré im nesporne zaslal žalobca zo svojho súkromného účtu - došlo vyššie uvedeným ústavnoproceným deficitom v dôkaznom konaní v zmysle § 420 písm. f/

C.s.p. k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na uvedenom základe sa najvyšší súd vo vzťahu k nevykonaniu dôkazov nezhodol so súdmi nižších inštancií v závere, že vykonanie výsluchu svedka I. W. a dokazovanie účtovníctvom firmy Express Cargo s. r. o. (ďalej len „firma“) bolo nadbytočné s odkazom na to, že tieto dôkazy by nič nové do veci nepriniesli.

11. Zásadám spravodlivého procesu zodpovedá tiež požiadavka, aby súdom urobené skutkové zistenia a prijaté právne závery boli riadne (dostatočne) a zrozumiteľne (logicky) odôvodnené; v danej veci však titul ponechania si finančných prostriedkov v oboch rozsudkoch súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu chýbal.

12. Hodno tiež zdôrazniť, že pokiaľ odvolací súd akceptoval výklad súdu prvej inštancie ohľadne nepreukázania pôžičky, či bezdôvodného obohatenia u žalovaných, a to bez vypočutia navrhovaného svedka a predloženia účtovníctva inkriminovanej spoločnosti, výrazne znemožnil dovolateľovi predkladať dôkazy svedčiace jeho tvrdeniu, čím ho dostalo výrazne slabšej pozície než u žalovaných a tým v zmysle čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 6 C.s.p. došlo voči nemu k porušeniu zásady rovnosti strán sporu (tzv. rovnosť zbraní, príležitostí, bremien).

13. Vzhľadom na viazanosť najvyššieho súdu právnym názorom ústavného súdu, ktorý vyslovil v náleze (§ 134 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z.z.) dovolací súd konštatuje, že výhrady vyslovené v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. novembra 2020 sp. zn. IV. ÚS 443/2020-31 vo vzťahu k uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 153/2018 z 29. apríla 2019 sa obsahovo v podstatnej časti týkajú nielen rozsudku Krajského súdu v Nitre z 9. novembra 2016 sp. zn. 25 Co 439/2016, ale aj rozsudku Okresného súdu Nitra z 9. mája 2016 č.k. 14 C 46/2014-129.

13.1. Preto so zreteľom na povahu a účel dovolacieho konania dospel najvyšší súd k záveru, že v danej procesnej situácii, ktorá nastala po náleze ústavného súdu, pre dosiahnutie zmyslu a podstaty predmetného nálezu prichádza do úvahy iba zrušenie dovolaním napadnutého rozsudku krajského súdu ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (keďže nápravu nemožno dosiahnuť iba zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu) z existencie procesnej vady konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. v nadväznosti na porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konštatovanom v predmetnom náleze ústavného súdu (§ 449 ods. 2 C.s.p., § 450 C.s.p., § 455 C.s.p.).

14. Pretože ústavný súd vo vzťahu k odôvodneniu uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 153/2018 z 29. apríla 2019, ktorým bolo podľa § 447 písm. f/ C.s.p. odmietnuté dovolanie podané z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p. vyslovil, že napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je v tejto časti v súlade s procesnými garanciami práva na súdnu ochranu, dovolací súd rozhodnutia súdov nižších inštancií zrušil bez toho, aby sa zaoberal správnosťou právnych záverov, na ktorých tieto zrušované rozhodnutia spočívajú.

15. O trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie postupom podľa § 453 ods. 3 C.s.p.

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.